

Glasba > RS recenzija

Neforma 1.1!!! (248 bralcev)

Sobota, 13. 3. 2010

Maja Matič

Maja Matič recenzira prvi splet glasbene in plesne improvizacije serije Neforma v Španskih borbih, kjer so nastopili basist Tomaž Grom, tolkalec Zlatko Kaučič ter plesalca Andreja Rauch Podrzavnik in Milan Tomášik ... (v celoti!)

V četrtek smo v Španskih borbih prisostvovali prvi izmed seans cikla improvizacij glasbenikov in plesalcev, ki nastaja v produkciji zavoda Sploh. Cikel naj bi spodbujal medsebojno povezovanje in spoznavanje ustvarjalcev s področja sodobnih glasbenih praks in s sodobnega plesa ter jim omogočal raziskavo različnih postopkov ustvarjanja in refleksijo lastnih. Vnaprej naj bi bile dogovorjene le zasedbe, saj naj bi dogodki temeljili na improvizaciji glasbene komponente s strukturiranim plesom ali obratno, če ne že na improvizaciji obeh strani.

V tokratni ekipi sta bila basist Tomaž Grom, ki ga poznamo kot člana improvizatorskih zasedb Cpg impro, Tilt in Alzheimer trio, ter tolkalec Zlatko Kaučič, ki je že dodobra poznan v svetovnih in domačih krogih kot odličen tolkalski improvizator. Plesno komponento sta sestavljala Andreja Rauch Podrzavnik, večkrat nagrajena koreografinja sodobnega plesa, katere uspeh se je začel s skupino En Knap, in slovaški plesalec Milan Tomášik, ki živi in dela v Sloveniji in v Belgiji.

Nastop se je začel z instrumentalnim dialogom Kaučiča in Groma. Plesalca sta se sprva vklopila le s sprehodi čez oder, občasno pa sta postopala ob obrobju. Sobivanje na odru v svojem prvem delu še ni našlo nekega skupnega smisla, ali pa ni uspelo delovati prepričljivo. Glasbena in plesna pripoved sta potekali ločeno, znotraj običajnih besedišč sodelujočih.

A pol ure po začetku predstave s tihim in kontemplativnim značajem se je iz maloštevilnega občinstva, ki je bilo posedeno po odru Španskih borcev, nenadoma dvignilo pet šklopotažočih fotografov. Ti so se v iskanju kvalitetnega kadra samovoljno podili po odru, lovili plesalce v premikanju, in v svojem početju brezobzirnoma preusmerjali pozornost z nastopajočih. Vendar so se slednji proti temu uspešno borili; Tomášik je začel loviti fotografje in jim namenoma vsakovati v kader, Kaučič pa je s tokljanjem posnel zvok fotoaparata. Fotografskih pet minut slave se je humoristično končalo s slow-motion poziranjem obeh plesalcev pred fotoaparatom, po katerem se je pet fotografov usedlo nazaj, spakiralo svoje naprave in odšlo iz dvorane.

Po zaključku dogodka z netaktnimi fotografi se je zazdelo, da je ta vendarle imel nek smisel. V predstavi sta se namreč zgodili še dve spremembi, ki sta delovali bolj kot šlampasta slučajnost kot namerni dogodek - zamenjava odrskih luči ter odprtje zavese. Le-te se je zasedba manj posvetila kot fotografom, plesalca sta ju pospremila z manjšo spremembo gibanja, glasbenika pa jima nista sledila na način, ki bi bil gledalcu ali poslušalcu opazen. Odrske luči so tako sprva kot kasneje razsvetljevale cel oder, vključno z gledalci; zamenjala se je samo njihova oblika. Zavesa je nastopajočim in gledalcem, lociranim na odru, s svojim odprtjem odkrila parter dvorane, pri čemer so nekateri poslušalci že začeli iskati politično sporočilo izvajalca. Vendar je slednji zagotovil, da je bil pravi namen vseh treh interferirajočih točk - fotografov, luči in zavese - pravzaprav samo zagotoviti izvajalcem časovno orientacijo.

V nekem splošnem vtisu predstave se zdi, da vsem nastopajočim ni bil cilj iskati neko skupno komunikacijo ali se prilagajati vizualnemu ali zvočnemu elementu. Z okoljem in s plesalcema se je uspešno in spretno stajal predvsem Kaučič, Gromovo muziciranje pa se je tako pretežno oslanjalo na bobnarjevo, ki se je vračal tako h Gromu, kot se je skušal ujeti v gibe plesalcev. Od plesalcev je bil bolj responziven na glasbeno in tudi okoljsko dogajanje Milan Tomášik, medtem ko je Podrzavnikova delovala še najbolj samostojna v ekipi, delujoč predvsem vzporedno z glasbenikoma, ter redko

odgovarjajoč na njune poskuse, da jo vključita.

Višek igrivih intervencij Kaučiča je bil, ko se je Podrzavnikova začela vrteti okoli lastne osi, tolkalec pa je na ksilofonu z vibrirajočo zobno ščetko začel proizvajati preprosto otroško melodijico, ki je spominjala na kak starinski domači film. V teh humorističnih momentih ali recimo momentih s pomenskim kontekstom, kot je bilo druženje v tribalističnem plesu in glasbi, se je štirica najbolje našla in se uspešno premaknila iz občasnega tavanja zvokih in gibih. Četudi improvizacija ni vselej stremela k skupnemu cilju, so nastopajoči uspeli zgraditi smiselno konstrukcijo in privlačno celoto z zanimivimi napetostnimi momenti. Vsekakor nas je otvoritvena predstava cikla Neforma prepričala v ponoven obisk aprila ter v smisel in privlačnost glasbeno-plesnega improvizacijskega druženja tudi za bolj raznoliko občinstvo, kot smo ga na tovrstnih dogodkih vajeni.

Na stranpota je zahajala Maja Matič.